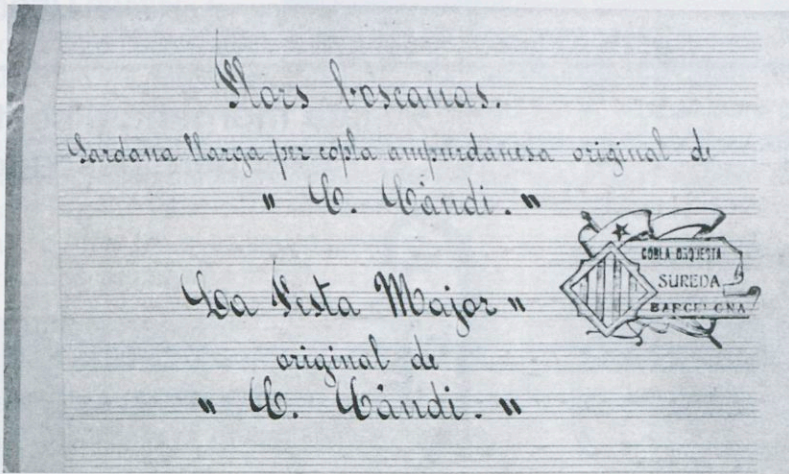

esclatar en sonores riallades quan aquells que tant havien presumit van fer el ridícul quedant tots amb un peu alçat...

El meu pare encara m'havia ensenyat a ballar marcant el punteig a la manera antiga, com en les sardanes curtes d'antany. Per tant, només podia ballar amb amics seus, els pocs que servaren l'estil d'abans. Entre ells recordo l'Artur Juli, pare d'en Martí Callol. A la rotllana encara n'hi havia algun que havia participat al Concurs de La Mercè. El darrer que va morir va ser en Joan Mas i Poch, pare d'en Pepet Mas. L'any 1952, amb motiu de cercar testimonis per avalar el meu llibre **Contra la falsa sardana**, el vaig anar a trobar. Tenia 80 anys i anava tan geperut que la seva estatura havia minvat considerablement. Tal com vaig fer constar textualment en el llibre, va manifestar el següent:

“Em diuen que ara es ballen els curts de les sardanes amb els braços baixos. Jo no ho he vist mai, ni ganes tinc de veureu-ho, però el que sí puc assegurar és que l'any 1902 vaig participar en el Concurs de Barcelona, i no sols no s'hi ballava, sinó que per aquella data no es coneixia això”.

D'ençà de llavors ha passat un segle llarg i a l'Escala ens podem enorgullir de tenir ara un campió de Catalunya de sardanes revesses. Recordo que fa uns anys, en una conferència amb il·lustracions musicals que vaig donar a Barcelona, vaig posar un enregistrament de **Les Festes de la Mercè**. En Víctor Sallés, que com de costum assistia a totes les meves xerrades i concerts, va ser l'únic del públic que va encetar les tirades de curts i llargs...

L'enhorabona amic Víctor a tu i família, amb el desig que la sardana que tan sincerament t'he dedicat sigui del vostre gust. Mentrestant rep una cordial abraçada tot esperant poder-la dansar tots plegats amb salut i alegria el dia de l'Aplec.

Lluís Albert